

PUUSTELLIN TARINAT

ST
IG
MA

KAUHUROMAANI

E. E. LEIVO

Stigma

E. E. Leivo

Stigma

Kahuromaani

© 2020 E. E. Leivo

Kannen suunnittelu: Puustellin tarinat

puustellintarinat.org

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-2145-2

Stigma. (kreik.), pistos, merkki; *eläint.*, hyönteisten hämähäkkieläinten ja tuhatjalkaisten ilmaputken aukko (hengitysaukko); *kasvit.*, luotti.

Stigmatisaatio. (< kreik.), sielullisista syistä johtuvat haavoja muistuttavat muutokset ihossa. Esiintyy hysteerikoilla. S. on useimmiten uskontopatologinen ilmiö, jolloin krist. kulttuuripiiriin kuuluvilla vertavuotavat haavat ovat Kristuksen haavojen kaltaisia.

Prologi

THERESE KATSOO KÄSIÄÄN: ranteet ovat alkaneet jälleen vuotaa verta. On pitkäperjantain aamu vuonna 1927.

Haavat ovat ilmestyneet hänelle 28-vuotiaasta lähtien jokaisena pitkäperjantaina – ja toisinaan muulloinkin. Ensin tulivat näyt, sitten haavat.

Tapausta tutkittiin. Ilmiö kiinnosti ensin hänen kotikylänsä asukkaita, mutta pian sana levisi muihinkin kyliin, viimein Roomaan asti.

Monet kuitenkin epäilivät.

– Epäuskoiset. Miten he kehtaavat! Therese ajattelee tuskan kouristaessa häntä.

Hänen silmänsä verestävät ja hän heittäytyy makuulle sänkyynsä. Hän tietää, ettei tuska menisi ohi ennen kuin tuttu näytelmä olisi käyty läpi.

Kärsimys noudatti joka kerta samaa, Raamatun evankeliumeista tuttua kaavaa. Therese otti halulla vastaan sijaiskärsijän roolin.

– Ihmiset eivät tajua, hän voi hakea.

Kaiken kukkuraksi Roomasta on tulossa vaikutusvaltaisia ihmisiä tutkimaan haavojen aitoutta.

– Tulkoon vain, Therese ajattelee, sillä hänen omatuntonsa on puhdas. – En ole tehnyt haavoja itse, vaikka monet niin väittävät.

Veri kostuttaa lakanat, käsistä tippuvat pisarat värjäävät lattiaan punaruskeita läikkiä.

– Tulkoot nuo epäilijät vaikka nyt. Minut on valittu! Tämä on minun ristini! Kuinka monta kertaa se silti on helpompi kantaa kuin Jeesuksen!

Therese mieliala nousee. Hän kokee olevansa lähellä taivasten valtakuntaa ja tuntee yhteenkuuluvuutta Kristuksensa kanssa.

Jumala katsoo korkeuksistaan suopeasti.

Therese hengitys tihenee, ja hän kuulee äänen kumpuavan sisältään. Se purkautuu ilmoille ensin huutoina ja muotoutuu sitten korvin kuultaviksi sanoiksi kielellä, jota hän ei itsekään ymmärrä.

Therese on näkevinään huoneen oven avautuvan. Joku astuu sisään, lähestyy hänen vuodettaan ja puhuu. Sanojen merkitystä hän ei ymmärrä.

Therese kamppailee pysyäksensä tajuissaan ja kuulee yhä yltyvää ujellusta, joka tulee hänen omasta suustaan. Väristys kulkee hänen vartalonsa läpi.

Hänen mielessään pyörii enää yksi ajatus:

– Olen Kristuksen morsian, kärsin yhdessä hänen kanssaan, olen hänen, kuulun hänelle, Pyhä henki käyttää minua!

Veri valuu käsistä, jaloista, kyljestä ja silmistä.

– Ota minut! hän huutaa mielessään, äänettömästi.

Therese pyörtyy, kun hahmo tarttuu häntä hartioista.

Ensimmäinen luku

KIIREHDIN LÄPI KESKIKAUPUNGIN ruuhkan. Kirjankulmat lantiotani vasten heilahtelevassa olkalaukussa sattuvat kipeästi reisiini, mutta en välitä siitä.

Kuuluuhan laukussa oleva päiväkirja ystävälleni Veralle, joka häipyi kaupungista kolme vuotta sitten.

Silloiset tapahtumat saivat minutkin sekapäiseksi yrittäessäni selvittää, miksi hän lähti.

En saanut selville mitään mainitsemisenarvoista – ennen kuin nyt, postin tuotua minulle päiväkirjan, vailla saatetta tosin. Kuka sen minulle lähetti ja miksi?

Mielessäni pyörii kysymyksiä, muttei yhtäkään vastausta. Kiihdytän vauhtiani.

Postileima paljastaa paketin postitetun viikko takaperin Italiassa, San Giovanni Rotondossa. Paikkakunnan nimi vaikuttaa tutulta, mutta en juuri nyt muista, missä kuulin siitä aiemmin. Kenties jollakin niistä kerroista, kun olen käynyt Italiassa siskoni luona?

Säpsähdän kännykkäni pärähtäessä soimaan. Näytössä vilkkuu Lenin nimi. Todennäköisesti töissä on ongelmia, joten minun on pakko vastata.

– Postissa taisi olla jonoa, Leni toteaa luurin toisessa päässä. – Tuletko vielä tänään toimistolle?

– Olen matkalla. Onko jotain erityistä?

– Neiti Aurinkoinen ja hänen armons rouva Lehti kyselivät huomisen ohjelmalehdistä. Mahtaisitko tietää, missä ne ovat?

Tunnen voipumusta. Aina sama juttu.

– Eivätkö ne muka ole vielä tulleet painosta?

– Ilmeisesti eivät. Mutta tiedäthän kuinka kärsimätön Lehti on.

– Olen pian perillä. Viisi minuuttia!

Suljen puhelimen ja lisään vauhtiani. Pian livahdan sisään Kulttuuritalon sivuovesta. Riennän hengästyneenä toimistooni, jossa minun lisäkseni työskentelee kaksi kollegaani.

On kiirastorstai, ja olen omalta osaltani saanut pitkäperjantain konsertin järjestelyt valmiiksi. Enää puuttuvat ohjelmalehdet, jotka toivottavasti ovat jo matkalla painosta Kulttuuritalolle. Tietenkin pomot ovat keksineet kaivata niitä juuri nyt, ja rouva Lehti, Kulttuuritalon pitkäaikainen ohjelmapäällikkö, on jälleen saanut valittamisen aiheita, vaikka sählää itse kaikessa mahdollisessa. Mietin sadannen kerran, mistä hänen kaltaisensa epäpätevät pomot ilmaantuvat, sillä heitä tuntuu jonossa riittävän kun yksi astuu sivuun.

Lohdutaudun sillä, että hänen eläkeikänsä on käsillä. Kulttuuritalon johtaja Lind sen sijaan on vain muutamien vuodelle minua vanhempi, joten hän ehtii kiusata meitä ja tulevien työpaikkojensa alaisia vielä pitkään. Kaikeksi onneksi hänen pestinsä Kulttuuritalossa on määräaikainen, vain tulevaan kesään saakka.

– Aika nyrpeitä olivat molemmat, Leni toteaa ripustaessani takkia naulaan. – Kannattaa soittaa painoon, tai joudut katselemaan Lindin läikikästä naamaa ja kuuntelemaan hänen huutoaan. Ajattele, jos konsertissa ei olisikaan ohjelmalehtiä?

En aikaile tarttua puhelimeen, sillä *Neiti Aurinkoisen* kanssa ei ole leikkimistä. Vaikka vallanvaihdon odotus on viime aikoina keventänyt henkilökunnan mieltä, jäljellä ovat kuukaudet tuntuvat silti raskailta. Onhan taakanamme jo neljä painostavaa vuotta.

– Ohjelmalehdet ovat matkalla, hihkaisen puhelun päätyttyä. – Kenelläkään ei siis pitäisi olla valittamista. Onko Marie jo lähtenyt?

– Ei, hän lienee Lindin toimistossa.

– Voimme siis puhua vapaasti.

– Mitä aiot tehdä pääsiäisenä? Menetkö huomiseen konserttiin? Leni kysyy.

– Todennäköisesti. Ei minulla ole muutakaan tekemistä. Tuletko sinä?

– En tiedä vielä. Lähetän sinulle viestin, jos sattuisin tulemaan. Muuten...

Leni keskeyttää lauseensa, ja jotenkin arvaan, mitä hän aikoo kysyä seuraavaksi.

Vilkaisen häneen, mutta hän väistää katsettani ja hypistelee työpapereitaan.

– Onko Vera ollut sinuun yhteydessä? hän viimein kysyy.

– Ei ole. Miten niin?

Tavoittelen mahdollisimman huoletonta äänensävyä, mutta sydämeni lyö nopeammin. Epäileekö Leni jotakin? Vai onko hänkin saanut jonkin vihjeen?

Katseeni suuntautuu tuolin selkänojalla roikkuvaan laukkuuni. Päätän olla kertomatta päiväkirjasta Lenille, vaikka tiedän salailun olevan pahasta ja kohottavan näkymättömiä muureja ihmisten välille.

– Tuli vain mieleen tuosta kadulla kävelevästä nuoresta naisesta, Leni vastaa. – Hänellä on aivan samanlainen takki kuin Veralla. Onhan pääsiäisenkin...

– Niin, vastaan ja katson ulos kadulle, mutta en näe ketään. En oikeastaan välittäisi edes muistella.

Onneksi Lenin puhelimen pärähdys pelastaa minut.

Leni ei koskaan suhtautunut Veran lähtöön kuten minä. Hän jatkoi muutta mutkitta omaa elämäänsä, kun taas minä murruiin.

Voinko enää koskaan viettää pääsiäistä ilman, että *kauhistuttavin* muistuu mieleeni? Voinko luottaa siihen, että muistot jonain päivänä haalistuvat?

Tapahtumien taustalla oli aivan varmasti jotakin salattua, sillä en vieläkään ymmärrä, mitä ympärilläni tapahtui kolme vuotta sitten.

Onneksi Lenin tasainen ääni saa minut keskittymään omiin töihini.

– Kevät on aikaisessa, Leni toteaa puhelun päätyttyä ja alkaa pakata tavaroitaan. Nyökkään hänelle tietokoneeni takaa. – Kummityttöni Ellen tulee kylään. Juhlimme hänen neljävuotissyntymäpäiväänsä lauantaina. Nähdään!

– Nähdään, minä vastaan, mutta Leni on jo käytäväsä eikä kuule minua.

Hän on nopea liikkeissään.

Olen helpottunut jäädessäni yksin, mutta kauaa en ehdi rauhastani nauttia, sillä vain muutaman minuutin kuluttua Lenin lähdöstä ovenraosta kurkkaa lihaksikas mies. Hän tervehtii minua ja kantaa sitten toimistoon kaksi pahvilaatikkoa kerralla. Kaivatut ohjelmalehdet ovat saapuneet, ja ryntään avaamaan laatikoita. Kaikki näyttää olevan kunnossa, joten voin viimeinkin hengähtää ja lähteä kotiin.

Kun järjestelen työpöytäni, Marie astuu sisään vuorostaan.

Hän on Lindin ja Lehden vuolaasti kehuma kollega ja uusin kasvo talossa. Minulla ei sinänsä ole mitään häntä vastaan, sillä hän on ystävällinen. Työssään hän on kokematon, mutta mielistelyssä mestari, jolla on kaiken lisäksi mitä kiusallisin tapa raportoida Lindille ja Lehdel-le talon väen sanomisia ja tekemisiä. Hänen asemansa rouva Lehden pojan kihlattuna nostaa hänet automaattisesti ylimpään kastiin.

Marien ilmaantuminen siirtää ajatukseni jälleen Veraan, joka oli lahjakas ja erittäin taitava työssään. Tästä huolimatta Vera joutui pomojemme epäsuosioon vain runsaan kuukauden kuluttua siitä, kun oli aloittanut työnsä Kulttuuritalossa. Veralla ei ollut vaikutusvaltaisia sukulaisia tai suhteita, joiden ansiosta hän olisi kivunnut arvoasteikossa, päinvastoin. Hänen taustansa meriitteineen ja sukutaustoineen oli meille kaikille ennestään tuntematon. Hän oli outolintu, mutta muihin hakijoihin verrattuna ylivoimaisten näyttöjensä vuoksi hän sai paikan.

Tosiasiassa monella muullakin meistä on vaikeuksia tulla toimeen silmätikkuja alituisesti etsivän rouva Lehden kanssa, mutta Vera valikoitui pian taloon tultuaan kiusaamisen pääkohteeksi, mitä en ymmärrä oikein vieläkään. Ehkä syynä oli hänen ammattitaitonsa herättämä kateus tai suosio kollegoiden keskuudessa. Eihän kiusaamiseen koskaan järkisyitä ole.

Vera lienee ollut punainen vaate työntekijöiden arvostelun kohteena paistattelevalle ohjelmapääällikkö Lehdelle, jonka virheitä myös Leni ja minä jouduimme aika ajoin paikkaamaan. Nuorella ja kauniilla Veralla oli tulevaisuus edessään, rouva Lehdellä auttamattomasti takana. Tämän jälkeen myös toimitusjohtaja Lind alkoi kiusata Veraa.

Ehkäpä juuri siksi kävi niin kuin kävi.

Otan olkalaukkuni, toivotan työpöytänsä ääreen istutuneelle Marielle hyvää pyhää ja lähden tieheni. Astuessani Kulttuuritalon edustan vilkkaasti liikennöidylle kadulle autojen pakokaasu työntyy keuhkoihini. Vaikka hengittäminen liikenneruuhkassa onkin vaikeaa, kiirehdin askeleitani.

Kotiin saavuttuani nakkaan päällystakkini eteisen tuolille, potkaisen kengät jalastani ja heittäydyn sohvalle.

Otan päiväkirjan varovasti esiin laukustani ja hivelen sen silkkipäällysteistä kantta. Sitten avaan kirjan.

Ohuet sivut ovat täynnä tekstiä. Toisinaan paperissa on tahraisia musteläiskiä, aivan kuin kyyneleet olisivat tahranneet tekstin.

Kannessa ja sisäsivuilla taas on punaisenruskeita tahroja. Vertako?

Ajatus saa kylmät väreet kulkemaan selkäpiissäni. Saanko vihdoon selville mitä tapahtui? Kurkistan viimeiselle sivulle, josta toivon löytäväni ensimmäisen vihjeen.

En enää tämän jälkeen kirjoita.

Haluaisin päästä menneisyydestä sulkiessani nämä kannet. Olen niin yksin. En ymmärrä, miten tilanne voisi tästä korjaantua. Olisipa elämässä johdatusta, jonka joskus olen kuvitellut tuntevani. Olisipa tapahtumilla tarkoitus ja että kaikki menisi juuri niin kuin pitäisi.

Päiväkirjoissa ei ole loppuratkaisuja kuten romaanissa. Huokaan, sillä edessäni on iso urakka, eivätkä päiväkirjat ole luettavuudessa helpoimmasta päästä.

Minun ei auta muu kuin palata alkuun.

Toinen luku

Jumala on antanut sinulle erityisiä siunauksia.

ENSIMMÄISELLE SIVULLE LIIMATTUUN pieneen lappuun painettu lause on ilmeisesti kiinalaisesta onnenkeksistä.

San Giovanni Rotondo.

Pohdin syytä, miksi päiväkirja on postitettu juuri minulle.

Nousen ylös ja menen tietokoneelle kirjoituspöytäni ääreen. Internetissä saan suunnattoman määrän hakutuloksia: kyseessä on merkittävä pyhiinvaelluskohde Italiassa.

San Giovanni Rotondossa sijaitsee kapusiinien konventti, jossa Padre Pio -niminen munkki oli saanut stigmat vuonna 1918. Hän koki sodan kauhut niin voimakkaasti, että tarjosi itsensä uhriksi Jumalalle, jotta sota loppuisi. Hän koki ilmestyksen, jossa Jeesus ilmestyi hänelle. Piolle ilmestyivät ristiinnaulitsemisen haavat kämmeniin, jalkoihin ja kylkeen.

Menneiden tapahtumien epämääräisestä joukosta, kolmen vuoden takaa, ilmestyy silmiäni eteen hajanaisia, unohtuneita hukuttamiani kuvia.

Olin lukenut Padre Piosta aiemminkin, ja stigmoista myös. Enkä pelkästään lukenut, vaan nähnyt...

Olenko muka unohtanut tuon kaiken kolmessa vuodessa?

Siskoni Merle asuu perheineen Foggian kaupungissa samannimisessä maakunnassa, jossa sijaitsee myös San Giovanni Rotondo. Olen käynyt usein sisareni luona,

mutta en koskaan San Giovanni Rotondossa, jonne Foggiasta on vain noin neljäkymmenen kilometrin matka. Merlen aviomiehen Lucan vanhemmat asuvat hekin lähitienoilla, San Severossa, Foggiasta vajaan neljäkymmenen kilometrin päässä. Näin ollen kartalla Foggia, San Severo ja San Giovanni Rotondo muodostavat saappaanmuotoisen maan nilkkaosaan kartalla tasasivuisen kolmion, johon olen yhä sidoksissa mitä merkillisimmällä tavalla.

Déjà vu. Minkä taakseen jättää sen edestään löytää.

Jokin värähtää kipeästi sisälläni muistaessani, mitä edellisellä kerralla tapahtui. Olen samassa pisteessä kuin kolme vuotta sitten.

Millaista tuskaa salakähmäisesti häipynyt ihminen voikaan läheisilleen aiheuttaa.

Sitä paitsi luulin unohtaneeni, mutta nyt kaikki palaakin mieleeni. Veran tapaukseen liittyi muitakin, jotka eivät enää kuulu elämäni: Anton, Jimmy – ja Alex.

Painoin Alexin taka-alalle, sanoin suhteemme irti ennen kuin se ehti kunnolla edes alkaa.

Nyt muistot ilmestyvät silmiäni eteen kuin kadoksissa olleet valokuvat.

San Giovanni Rotondossa vieraillee vuosittain miljoonia pyhiinvaeltajia.

Lähtikö Vera pyhiinvaellukselle? Entä Padre Pio?

Miehen oikea nimi on Francesco Forgione, ja hän syntyi Pietrelcinassa Etelä-Italiassa 1887. Hänet julistettiin autuaaksi vuonna 1999, ja paavi Johannes Paavali II, Padre Pion kannattaja jo nuoruudestaan lähtien, julisti hänet pyhimykseksi kesällä 2002.

Jo elinaikanaan Padre Pio oli ollut kuuluisa. Sitten hänestä tuli yksi katolisen maailman suosituimmista pyhimyksistä. Kerrotaan, että eläessään Padre olisi suorittanut vähintään tuhat ihmeperantamista. Häntä esit-

SINUN ON PARASTA UNOHTAA HÄNET

Nuori Vera Blum katoaa pääsiäisenä. Tapaus ei jätä rauhaan hänet ystäväänsä Annaa, joka kietoutuu yhä tiukemmin ylikuonnollisilta vaikuttavien ilmiöiden vyyhteen. Selvittäessään, mitä tapahtui, Annalle avautuu ovi yhteen katolisen kirkon suurista mysteereistä. Jäljet johtavat Italiaan, mutta onko kaikki sittenkään sitä, miltä näyttää? Kuka Vera oikeastaan oli?

E. E. Leivon Stigma on kauhuromaani nuoresta naisesta, jolla on epätavallisia kykyjä. Ovatko kyvyt lahja vai kirous? Entä mikä lopulta on totta ja mikä kuvitelmaa?

ISBN: 978-952-80-2145-2

BoDTM
BOOKS on DEMAND